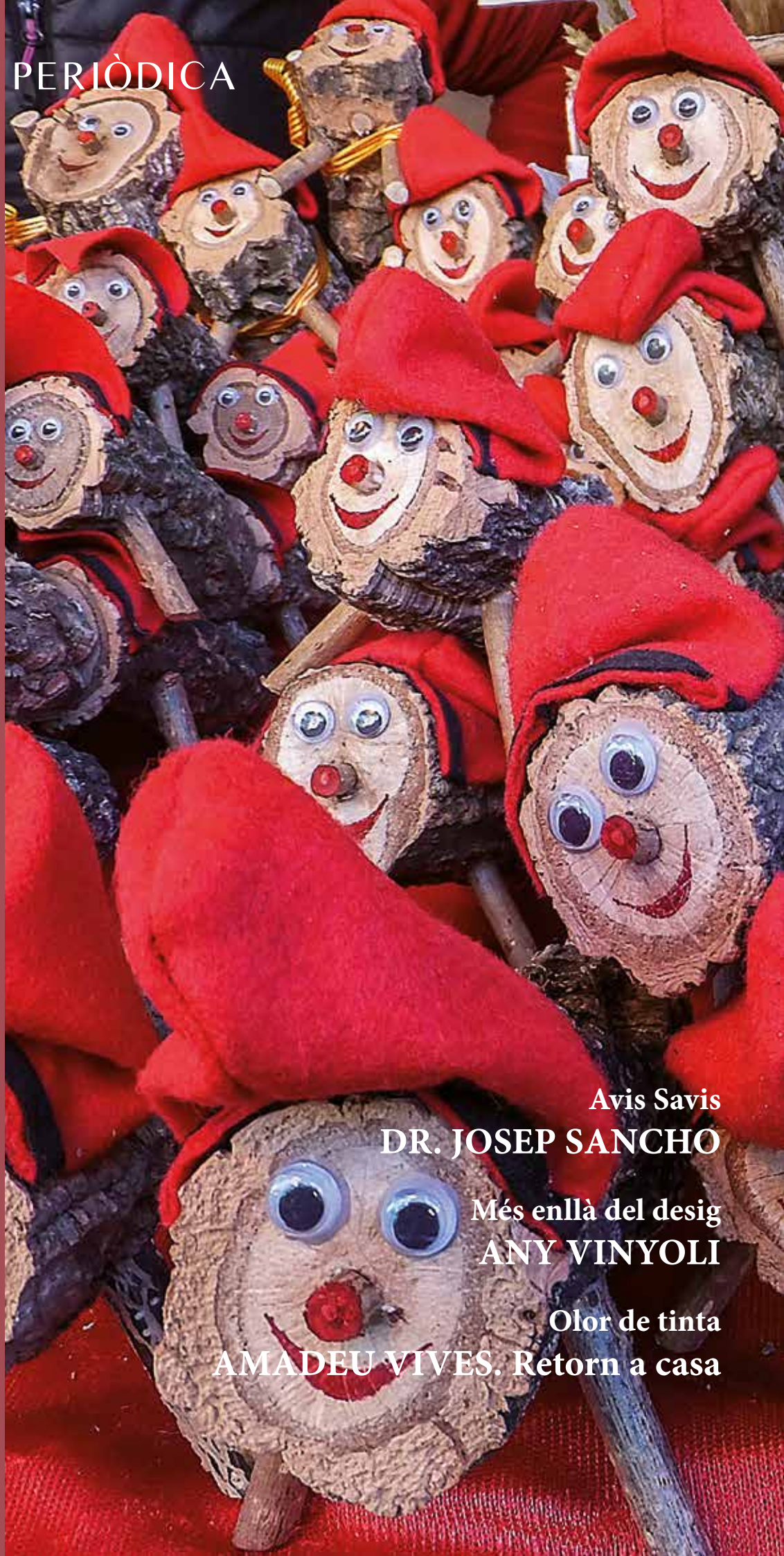

PUBLICACIÓ PERIÒDICA
DE CULTURA

CERVELLÓ
HIVERN 2014
NÚMERO 14

SAU LLÓ

Avis Savis
DR. JOSEP SANCHO

Més enllà del disig
ANY VINYOLI

Olor de tinta
AMADEU VIVES. Retorn a casa

CONSELL EDITORIAL

PRESIDENT

Josep M. Raventós

COORDINADOR

Pere Larrosa

DISSENY I MAQUETACIÓ

Jaume Pons

REVISIÓ LINGÜÍSTICA

Montserrat Luque

ADMINISTRACIÓ

Adjutori Gramunt

COL-LABORADORS:

MARY CARMEN ÁLVAREZ

JOSEP FERNÁNDEZ "PEPIN"

PERE LARROSA

ANTONIO MONFORTE

ROSA MONFORTE

JAUME PONS

MARIA DOLORS ROIG

FOTO PORTADA:

Jaume Pons

EDITA:

SEGLE

Santa Anna, l'Ateneu
08758 Cervelló
artipons@gmail.com
pelarros@gmail.com

IMPRIMEIX:

Gràfiques Ossó S.L.
Sant Feliu de Llobregat
info@grafiquesosso.com

SAULÓ núm 14 (IV any) hivern 2014.

Reservats tots els drets.

S'autoritza la reproducció de treballs d'aquesta publicació sempre que se'namenti la procedència.

© dels textos i les il·lustracions:
els autors corresponents.

Tiratge: 250 exemplars.

La revista SAULÓ i Segle Nou no es fan necessàriament responsables de totes les opinions expresades pels seus col·laboradors.

DISTRIBUCIÓ GRATUÏTA

Diposit Legal B-23.175-2011

UN NADAL NOU

El títol d'aquest editorial, segurament, és contradictori amb el sentiment que en tenim del Nadal amb les tradicions impregnades de l'alegria, felicitacions i trobades a la llar amb la família i els amics. En el refranyer català hi trobem una dita que fa *De Nadal a Sant Esteve durarà la bondat teva*.

Tothom parla del temps nou, de novetats polítiques, de noves tecnologies, d'un home nou. La medicina, l'agricultura, la indústria, l'energia, la informàtica... en són alguns testimonis. Certament l'home ha evolucionat, la societat ha fet un pas gegantí amb totes les matèries incloent l'econòmic desplegament i hem de contraposar una situació ben diferent, només cal observar la classe mitjana que sempre s'ha posat com a model del benestar i el progrés i que en l'actualitat es troba en moltes menys possibilitats adquisitives. Tota una generació de la joventut no pot ingressar en el món del treball, no cal dir les dificultats de moltes persones grans i amb responsabilitats familiars que es troben a l'atur, a tot això hi hem de sumar les misèries humanes, les guerres, la inestabilitat, els sofriments, la fam...

Les institucions de les societats desenvolupades són les responsables de resoldre, a partir de polítiques socials adequades, tots aquests desequilibris que tant fustiguen els més desvalguts.

La societat civil ha plantat cara a aquesta situació creant la **Fundació Banc dels Aliments**, que des de fa uns anys duu a terme una gran tasca solidària amb la campanya de **El Gran Recapte**. Enguany s'han recollit 4.600 tones d'aliments que seran repartits a persones amb dificultats de subsistència. Cal destacar també les campanyes de **Càritas** i amb un altre aspecte la campanya de **La Marató de TV3**.

No voldria acabar aquest editorial sense expressar un sentiment unànime de gratitud al voluntariat, que amb gran consciència i mobilització, fan possible aquestes accions que diuen tant a favor del nostre país.

Bon Nadal a tota la gent de bona voluntat.

Josep M. Raventós i Broch

SUMARI

3 ARRELS 150 anys de la Societat Coral Diana	12 DESCOBRINT EL MÓN Creuer pel riu Mekong
4 EN CLAU DE SOL Amadeu Vives. Retorn a casa	13 OLOR DE TINTA Michele de Montaigne, assaig
6 MÉS ENLLÀ DEL DESIG Any Vinyoli	14 ACTES DEL TRICENTENARI Conferència d'Antoni Dalmau
8 AVIS SAVIS Dr. Josep Sancho i Sancho	14 TRAÇOS Gemma Nogueroles a L'Ateneu
10 PASSEJANT PER BARCELONA Llocs de Santa Maria de Cervelló a Barcelona	15 AGENDA DE CONCERTS

150 ANYS DE LA SOCIETAT CORAL DIANA

Antoni Monforte

Aquest any que ara s'acaba la Societat Coral Diana ha celebrat els 150 anys de la seva fundació, amb activitats durant tots els mesos d'aquest 2014.

Cal destacar com a més important l'entrega de la Creu de Sant Jordi per part de la Generalitat de Catalunya, amb motiu d'aquests 150 anys.

Gener

- Església de Sant Esteve: canten en la missa de la Germandat de Sant Sebastià

Febrer

- Excursió a Montserrat: Cantada i dinar

Març

- Assemblea general de la Federació de cors de Clavé a l'Ateneu de Cervelló
- Trobada de corals i concert a l'església de Sant Esteve

Abril

- Conferència "La Coral Diana i el seu significat a Cervelló", a càrrec de Llorenç Castañeda, a la biblioteca
- Exposició "Medalles, plaques i fotografies històriques de la Coral Diana" a la sala polivalent de l'Ateneu

Maig

- Cantada de caramelles
- Entrega de medalles commemoratives als antics cantaires a la sala d'actes de l'Ateneu

Juny

- Paella popular a la plaça de l'Ateneu
- Entrega de la medalla d'or de la Federació de Cors de Clavé al Palau de la Música Catalana

Agost

- Cantada a la missa solemne de la Festa Major en honor a sant Esteve a l'església parroquial

Setembre

- Cantada per la Diada Nacional de Catalunya a la rambla de Josep Tarradellas
- Conferència "El benefici de cantar", a càrrec de la Dra. Mercè Velasco, a la sala polivalent de l'Ateneu

Octubre

- Trobada de corals a l'Aplec de Sant Francesc, a Vallirana
- Trobada claveriana d'estendards a la plaça de l'Ajuntament
- Descobriments d'una placa commemorativa al carrer de la Coral Diana

Novembre

- Conferència "El moviment i la història dels cors de Clavé", a càrrec del Dr. Jaume Carbonell, a la sala polivalent de l'Ateneu

Desembre

El mes de desembre tenen previst de fer un concert de Nadal i cantar a la missa del gall

El president de la Coral Diana, Sr. Joan Suñe, rep del president Artur Mas i del conseller de Cultura, Ferran Mascarell la Creu de Sant Jordi

Aquest és un petit resum de les activitats dutes a terme per la Societat Coral Diana en aquest any 2014 que ara acaba i que ha estat l'aniversari dels 150 anys de la seva fundació. Durant el proper any intentaré fer una cronologia històrica de la Coral Diana amb els fets més importants que s'han esdevingut per a l'entitat al llarg d'aquests 150 anys.

150 anys fent música

AMADEU VIVES

Retorn a casa

Pere Larrosa

El passat 20 de setembre, les despulles del mestre Amadeu Vives varen retornar al seu poble natal de Collbató. Fou un acte senzill però molt emotiu i significava el reconeixement per part dels seus convilatans d'un dels músics catalans més universals.

1892. Vives durante los campos de su bohemia en Barcelona.
(Propiedad de la viuda del poeta Marquina.)

La notícia però té uns antecedents tristos i que deixen en una posició ben galdosa els nostres polítics, que sovint s'omplen la boca de proclames i bones intencions però obliden les coses essencials de la vida que engrandeixen els països i les persones que en ells hi viuen.

El dimecres 2 de novembre de l'any 2005, el diari *La Vanguardia* publicava una notícia sorprenent i inesperada. Transcriu

alguns fragments: "Amadeu Vives, uno de los principales músicos modernistas de Catalunya, autor de canciones tan enraizadas en la memoria nostálgica catalana como *L'emigrant* y *La balanguera*, está a punto de quedarse sin tumba. Sus herederos son incapaces de mantener el coste de la sepultura en el cementerio de Monjuic de Barcelona y el gobierno municipal de Collbató, su ciudad natal en el Baix Llobregat, no quiere hacerse cargo de los restos. [...] Amadeu Vives acabará en la fosa común de Monjuic si el Ayuntamiento de Collbató no modifica su postura".

1914. Homenaje a Amadeu Vives en Collbató, su pueblo natal.

L'Ajuntament de Collbató, que per aquelles dates estava governat per una coalició formada per PSC, CiU i ERC, va donar com a excusa que li era impossible atendre la petició de l'Ajuntament de Barcelona perquè el cementiri estava ple. Aquest rebuig va sorprendre negativament al veïnat, que va constituir la Comissió Amadeu Vives amb l'objectiu

d'aconseguir el retorn al seu poble de les despulles. Nou anys després, l'objectiu s'ha fet realitat i les restes mortals del mestre reposen al peu de la muntanya de Montserrat.

Amadeu Vives va néixer el 18 de novembre de 1871, fill d'un forner i, a la vegada secretari de l'Ajuntament que a més tenia coneixements musicals, la qual cosa li permetia donar classes als nens del poble. Amadeu, ja de ben petit, va mostrar interès per la música, tant és així que amb només set anys marxà cap a Barcelona acompanyant el seu germà Camil, el qual ingressà a l'orde dels Germans de Sant Joan de Déu, on rebé classes d'harmonia i composició per part del mestre Josep Ribera. Tot i la seva joventut, Amadeu Vives feu amistat amb el gruix de la intel·lectualitat catalana de la seva època i l'any 1891 fundà juntament amb Lluís Millet, l'Orfeó Català, per al qual el mestre compongué diverses peces entre elles l'emblemàtica *L'emigrant*, amb text de Jacint Verdaguer.

1891. Anticipo de una de las obras de «L'emigrant».

L'any 1897, el Teatre Novetats de Barcelona estrena amb èxit la seva primera òpera *Artus*. Aquest mateix any es traslladarà a viure a Madrid, on triomfarà amb *Bohemios*, *Maruxa* i *Doña Francisquita*. La seva activitat, però, no es limità a la composició. Al llarg de la seva vida, com a musicòleg, donà conferències arreu de la geografia espanyola i publicà diversos articles. En el camp de la pedagogia musical fou nomenat catedràtic de composició i harmonia del conservatori de Madrid i també tingué temps per crear la Societat d'Autors Espanyols, l'actual SGAE, i per a la política, ja que es presentà com a candidat a regidor de l'Ajuntament de Barcelona per Acció Catalana i després per a diputat del Parlament de Catalunya per la candidatura Concòrdia Ciutadana (coalició entre la Lliga Regionalista de Catalunya i Unió Democràtica), però no va resultar escollit en cap d'aquestes conteses.

Mentre vivia a Madrid passava tots els estius a Sant Pol de Mar fins que l'any 1925, després d'una gira amb èxit per Hispanoamèrica, va decidir retornar a Barcelona. Amadeu Vives fou un home inquiet i preocupat per la situació política que es vivia en aquells anys a Espanya. Va mantenir

sempre les seves amistats, entre les quals es comptaven, a més de l'esmentat Lluís Millet, la de l'escriptor Adrià Gual, l'actor Enric Borràs i el tenor Francisco Viñas, entre d'altres.

El 2 de desembre de 1932 morí inesperadament a Madrid, en una cambra de l'hotel Alfonso, on s'hostatjava mentre preparava l'estrena de la seva darrera sarsuela, *Talismán*. La seva mort va commoure el món musical i els afeccionats, que li reteren sentits homenatges a Madrid, Saragossa i, finalment, a Barcelona, on s'instal·là la capella ardent al Palau de la Música. Al seu enterrament hi assistiren milers de persones encapçalades pel president Macià.

Vuitanta-dos anys després, el poble de Collbató li ret un darrer homenatge. Fou un acte senzill i emotiu que comptà amb la presència d'autoritats i ciutadans. L'Orfeó Català oferí un concert a l'església parroquial de Sant Corneli, on havia estat batejat el mestre, i després, al cementiri, acompanyat d'alumnes de 5è i 6è de primària de les escoles del poble, va cantar un colpidor *Emigrant* mentre les despulles del mestre eren dipositades en un monòlit. M'agradaria remarcar la inexplicable absència del conseller de Cultura de la Generalitat, el Sr. Ferran Mascarell, el qual, segons es va anunciar, tenia altres qüestions més importants. També em va semblar inexplicable que no hi hagués cap televisió ni pràcticament premsa cobrint l'acte. Era una ocasió propícia per recordar l'obra i honorar la figura del gran compositor català. Serveixi, doncs, aquest article com a testimoni de l'acte. Moltes gràcies, mestre.

Monòlit commemoratiu al cementiri de Collbató
Foto, Pere Larrosa

Discografia recomanada

Bohemios: María Bayo, Rosa Mª Ysás, Luis Lima, Santiago Sánchez-Jericó, Carlos Álvarez. Antoni Ros Marbà (Auvidis, 1994).

Doña Francisquita: María Bayo, Alfredo Kraus, Raquel Pierotti, Santiago Sánchez-Jericó. Antoni Ros Marbà (Audivis, 1994)

La villana: Montserrat Caballé, Vicente Sardinero, Francisco Ortiz. Enrique García Asensio (Columbia, 1973)

Maruxa: Ana Riera, Vicente Sardinero, Montserrat Caballé, Pedro Lavirgen, Victor De Narké. Enrique García Asensio (Columbia, 1974)

L'emigrant: Disc d'or del Palau de la Música. Columna musica, 1998 (2CD) Orfeó Català entre d'altres.

Biografies:

- Hernández Girbal, F. *Amadeu Vives. El músico y el hombre*. Ediciones Lira (1971).
- Sagardía, Ángel. *Vives*. Col·lecció Gent Nostra. Edicions de Nou Art Thor (1982).
- Vallès Altès, Joan. *Aproximació a la figura d'Amadeu Vives*. Publicacions de l'Abadia de Montserrat (1998).
- Lladó i Figueras, Josep M. *Amadeu Vives*. Publicacions de l'Abadia de Montserrat (1988).

AULA DE MUSICA
CENTRE DE PEDAGOGIA
I TALLERS CREATIUS

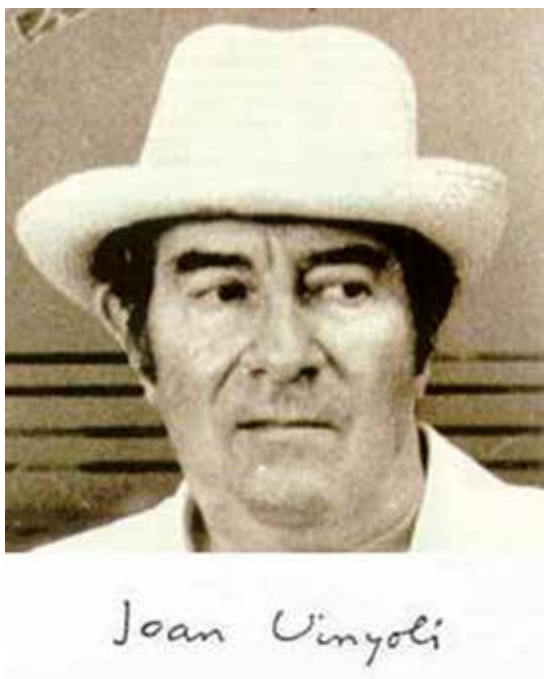
Gisela Flasche Spaan

C/ Major, 102
08758 Cervelló
620 81 87 96

ANY VINYOLI

Rosa Monforte i Solà

enguany es compleixen 100 anys del naixement del poeta Joan Vinyoli i Pladevall, nascut a Barcelona el 3 de juliol de 1914, i 30 anys també de la seva mort, que fou el 30 de novembre de 1984. Per aquesta raó el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya ha posat en marxa la celebració d'aquest esdeveniment amb nombrosos actes arreu del territori.

Si per alguna cosa han de servir aquests tipus de celebracions és per donar a conèixer la figura i l'obra de l'autor i penso que en aquesta ocasió els objectius s'han acomplert amb escreix. L'Any Vinyoli, a més, compta amb un comissari d'excepció, el poeta, escriptor i crític literari Jordi Llavina.

Voldria des d'aquest espai donar algunes dades sobre la vida i l'obra d'aquest poeta, que ha estat un gran desconegut per a molts.

Vinyoli es queda sense pare a l'edat de 5 anys. El seu progenitor era metge internista, especialista en epidemiologies i mor amb només 37 anys. La família Vinyoli, que es queda en una situació econòmica precària, es trasllada a viure a Sant Joan Despí, tot i que l'any 1922 la família torna a Barcelona.

A partir de 1923 i fins després de la Guerra Civil, els Vinyoli passen els estius a Santa Coloma de Farners, en un pis facilitat per Josep Fornés, metge oculista i company d'estudis del pare de Vinyoli, ell serà qui introduirà més tard el poeta a treballar a l'editorial Labor, de la qual era copropietari.

És precisament a Santa Coloma de Farners on Vinyoli guanyarà el seu primer premi literari (l'any 1927, a l'edat de 13 anys, amb motiu de la celebració dels Jocs Florals) i, des d'aquell moment, combina els estudis amb la creació esporàdica de textos literaris fins que, cap a l'any 1933, descobreix fortuïtament un fragment dels *Quaderns de Malte*, que l'acosta al poeta Rilke de qui adopta la divisa: "La poesia no és cosa de sentiments sinó d'experiències".

Gràcies a la traducció del poema de Rilke "De si una volta algú t'hagi amat", coneix Carles Riba que esdevindrà, juntament amb Rilke, una de les influències literàries més decisives del poeta.

El 1937 publica el primer llibre, *Primer desenllaç*.

Després de la guerra, tot i que passa un moment de silenci creatiu a causa dels esdeveniments viscuts, es relaciona intensament amb Carles Riba, Joan Teixidor i Marià Manent; coneix Isabel Abelló, la persona que el "converteix" a la vida interior i a la poesia i que li apropa la figura de Shakespeare.

L'any 1945 es casa amb Teresa Sastre i a partir d'aquí comencen uns anys d'intensa activitat literària: publica *De vida i somni*; obté el premi de poesia en el IV Certamen Literari organitzat pel "Círcol Cultural Columbense" de Santa Coloma de Farners; obté guardons en els Jocs Florals de Santa Coloma de Farners i Cassà de la Selva, i la Flor Natural en els de Girona; publica *Les hores retrobades* (que obté el Premi Óssa Menor) i fa diverses lectures públiques dels seus poemes.

L'any 1954 comença els estiuajos familiars a Begur (fins al 1978), lloc que, segons el poeta, és el més "important i definitiu com a centre de les meves experiències de tot ordre, poètic i vital".

Tant la població de Santa Coloma de Farners com la de Begur, escenaris de la vida del poeta en diferents etapes, ofereixen en l'actualitat itineraris poètics sobre l'autor.

L'any 1956 publica el llibre *El Callat* i l'any 1963, publica *Realitats*. Comença aleshores un període de silenci editorial, tot i que durant aquests anys manté una relació personal i poètica molt intensa amb Gabriel Ferrater.

Els anys 70 són anys d'intensa activitat editorial: publica *Tot és ara i res* (1970), *Encara les paraules* (1973), llibre pel qual obté el premi Lletra d'Or), *Ara que és tard* (1975, que obté el Premi de la Crítica Literària i el Premi de la Crítica Serra d'Or) i el volum *Poesia completa 1937-1975, Vent d'aram* (1976), Premi de la Crítica Serra d'Or), *Llibre d'amic*

(1977), *El griu* (1978), *Obra poètica 1975-1979* i “Sis poemes de Nietzsche”.

És també en aquesta època que inicia la seva relació epistolar amb el poeta Miquel Martí i Pol i que comença a patir greus problemes de salut (l'any 1972 té un infart i el 1978 una trombosi cerebral).

L'any 1982, el govern de la Generalitat de Catalunya li concedeix la Creu de Sant Jordi i, l'any 1984, l'Ajuntament de Barcelona li concedeix la Medalla d'Or al Mèrit Artístic.

Mesos abans de la seva mort, el 30 de novembre de 1984, publica els llibres *Domini màgic i Passeig d'aniversari* i el volum de traduccions *Versions de Rilke*.

De manera pòstuma, apareixen les edicions: *Noves versions de Rilke* (1985) i *Barcelona/Roda de Ter. Correspondència* (1987) que recull la relació epistolar (octubre 1977-juny 1983) del poeta amb Miquel Martí i Pol.

L'obra de l'autor compta amb traduccions a diverses llengües entre les quals trobem el castellà, el xinès, l'anglès, el francès, l'eslovac, el rus o l'hongarès, per esmentar-ne algunes.

Joan Vinyoli ha estat i és un dels poetes més importants del segle XX, i citant l'escriptor Sebastià Alzamora: “un poeta profundament europeu, indiscutiblement modern, intuïtiu i fascinant com n'hi ha pocs.”

El poeta Enric Casasses, al pròleg a *Poesia completa* d'Edicions 62 (2011) diu que Vinyoli “no escriu per ambició o per pa, ni pel tremp o el trull dels encants als escenaris d'ivori, sinó per al cor secret dels amants, per a l'home entre molts, per a tu. La seva obra és grandiosa, delicada, subtil maniobra de generositat que arriba a produir resultats palpables.”

A continuació us esmento quina informació podeu trobar de Joan Vinyoli a les xarxes

Web Any Vinyoli:

www.anyvinyoli.cat

(hi trobareu informació sobre l'autor, espectacles, agenda d'activitats, etc.).

- Twitter: Any Vinyoli @AnyVinyoli

- Facebook: Any Vinyoli

- Actualitat literària i recursos sobre Joan Vinyoli a lletra, la literatura catalana a Internet:

<http://lletra.uoc.edu/ca/autor/joan-vinyoli>

I perquè pugueu contrastar l'opinió del poeta Pere Quart, que deia que Vinyoli era autor de “versos espessos i ardents”, us deixaré uns petits tastos de poesia vinyoliana, no sense abans dir-vos que el millor homenatge que podeu fer-li és llegir la seva obra i us convido a remenar per la xarxa, per les biblioteques públiques o per les llibreries i a deixar-vos seduir pels seus versos.

“Llegim-nos l'un a l'altre La Tempesta:

sabrem alguna cosa

de la vida, del somni i de la mort.”

Del poema “Algú que ve de lluny” dins el llibre *Tot és ara i res* (1970).

“La poesia allunya de les aparences i fa propera la realitat”, del poema “No res, un fum” dins el llibre *Encara les paraules* (1973).

“La nit és tota per nosaltres.

Encén el vi.”

Del poema “En bona companyia” dins el llibre *Vent d'aram* (1976).

“Sóc la paraula encesa prop teu
que et reté i et deslliga.

...

Amb el teu gest

vertebres els meus somnis.”

Del poema “Amb el teu gest” dins el llibre *El griu* (1978).

“Ésser poeta: bastir

sempre en el buit, sense fi,
paraula a paraula una obra”

Del poema “Manobre” dins el llibre *A hores petites* (1981).

*Més enllà del desig és el segon vers d'un poema de Maria-Mercè Marçal dedicat a la poeta René Vivien, publicat pòstumament l'any 2000 dins el llibre *Raó del cos*.

DOCTOR JOSEP SANCHO I SANCHO

Mary Carmen Álvarez

Aquesta vegada, *Sauló* ha anat a visitar al seu domicili, al Dr. Josep Sancho i Sancho, cap local de Sanitat al nostre poble des de l'any 1954 fins a la seva jubilació. Ens ha rebut ell mateix, amb un aspecte perfecte i amb tota amabilitat ens ha fet passar al saló de casa seva. Hem fet diversos comentaris sobre la nostra revista i hem recordat anys enrere, tant en l'àmbit personal com professional. Tot seguit, iniciem la nostra entrevista.

Homenatge de la jubilació de metge 1989

Dr. Sancho, ens pot explicar on ha nascut, dades de la seva infantesa, escoles on ha anat, etc.?

Vaig néixer a un preciós poble que es diu ALCANAR al sud de Catalunya, que té 10.000 habitants i en el qual la gent acostuma a denominar com “el jardí de la platja”.- És terra de cítrics i hortalisses, platges fabuloses i abundant pesca, – principalment llagostins, els més saborosos.

La meva data de naixement és el 8 de març de l'any 1924, per tant tinc, segons el registre civil, 90 anys, però segons la teoria de molts psicòlegs, l'edat d'una persona es mesura segons el seu caràcter, la seva manera d'ésser i el seu interior. Per consegüent tinc i em sento més jove de la meva edat.

He tingut només que un germà, que va morir als deu mesos, afectat per la diftèria. M'hauria agradat moltíssim tenir un germà o una germana. Ha estat una de les coses que més he trobat a faltar en la meva vida.

La meva infantesa es va desenvolupar amb tota normalitat. Vaig anar al parvulari, al col·legi de les monges del poble. Més endavant, a l'adolescència, vaig realitzar estudis generals a

un col·legi públic fins als tretze anys i, posteriorment, per fer el batxillerat vaig anar a una acadèmia de VINARÓS. Cada dia laborable per anar a classe, feia, en bicicleta, 25 Km. Finalitzats els estudis, vaig haver de traslladar-me a Castelló per fer l'examen de la “terrible revàlida”.

On va realitzar els estudis superiors?

Als divuit anys vaig iniciar l'ingrés a la universitat per estudiar la carrera de Medicina, a la facultat de València. Passats els anys, ja amb el títol sota el braç, vaig venir a Barcelona, on vaig estar uns dos anys fent pràctiques en diversos centres hospitalaris. En aquests centres vaig rebre preparació per poder exercir com a metge de família.

Quan va arribar a Cervelló?

Abans de venir a Cervelló, vaig anar a viure a PUIGCERDÀ i vaig començar a exercir la medicina en una clínica privada. Vaig prendre possessió del càrrec de metge titular de Cervelló el dia 1 de novembre de 1954. Encara era solter i com era lògic en aquella època, no tenia fills.

A l'any següent de venir a Cervelló ens vam casar la meva dona, Mercè, i jo, i vam tenir tres fills. El més gran, Joan-Josep, que també és metge-cirurgià, la segona filla, l'Elvira, i la petita, que també es diu Mercè. Tenim cinc néts als quals estímem molt.

La seva dedicació a la medicina ha estat sempre satisfactòria per a vostè?

La meva dedicació a la medicina ha estat des del primer dia fins a l'últim, molt satisfactòria per a mi i això és degut al fet que sempre he tingut una vocació plena per exercir la meva professió de metge.

Des d'un principi i durant molts anys, el consultori el tenia a casa meva, ja que a Cervelló no existia cap local destinat a tal efecte. Quan s'havien de fer vacunacions o el “tallar als quintos” es feia en dependències municipals i disposava d'una auxiliar administrativa municipal per tal d'agafar les notes corresponents.

Com va portar haver hagut de ser metge de Cervelló i de la Palma durant tants anys?

Molt bé. No ha estat cap problema. A la Palma, els tràmits de vacunacions i d'altres, ho fèiem a les dependències de l'escola, que estava situada al costat de L'Aliança Palmarenca i on crec que ara és la biblioteca municipal. També anava acompanyat de personal administratiu de l'Ajuntament.

Recordo molt entranyablement la satisfacció que sentia quan fèiem les vacunacions als nens dels dos pobles. Diu el refrany que “val més prevenir que curar” i és molt cert en medicina. Saber que amb una simple injecció pots prevenir moltes malalties, algunes d'elles molt greus.

És cert que a mesura que les poblacions han anat creixent i ja els darrers anys, es feia molt pesat atendre a tants pacients i ha estat necessari contractar a un altre company per compartir les visites mèdiques.

Què va suposar per a vostè poder disposar d'un consultori a l'edifici municipal del carrer Santa Anna?

La instal·lació del consultori a les dependències de l'Ajuntament ha estat per a mi, per a la meua família i per als pacients de Cervelló una gran satisfacció. Llàstima de no haver pogut gaudir d'aquest espai molt abans, ja que tots plegats hem sortit guanyant.

He de fer constar, que la legislació sanitària, amb referència als metges titulars, estableix (o així era abans) l'obligatorietat per part de l'Administració local, de proporcionar-los un local amb les instal·lacions necessàries per tal de poder atendre als pacients amb les degudes condicions.

El Dr. Josep Sancho, pintant 1991

Dr. Sancho, quants anys ha estat exercint com a metge titular de Cervelló i la Palma i/o com a cap local de Sanitat?

El total d'anys de metge titular a Cervelló ha estat de trenta-cinc fins a la meua jubilació i a Cervelló continuem visquent, fent de tant en tant una escapada al meu poble d'Alcanar.

Dr. Sancho, a Cervelló coneixem que, al marge de la seva carrera de medicina, és un entusiasta de l'art, principalment de la pintura. Podria dir-nos si ha estat una afició de sempre o l'ha descobert ja de gran?

Bé, ja quan era un nen de deu anys, dibuixava, tant dibuix artístic com lineal i així vaig continuar molts anys, com a artista "autodidàctic" fins que he tingut l'oportunitat d'iniciar la pintura a l'oli amb pinzell i espàtula.

Però on més he après, ha estat quan he conegut al Dr. Fontanet, que a més era pintor professional. Amb ell i altres

companys de la medicina, hem format un grup d'amics que sortíem els caps de setmana, sempre que podíem, a pobles del voltant d'Andorra, on trobaven paisatges meravellosos. A més aprenien tots molt del nostre amic Fontanet, que era un artista ja consagrat.

A poc a poc he anat treballant i cada vegada m'agradava més pintar i fer-ho en companyia dels meus amics. Després ja no era igual. Si t'agrada pintar paisatges, has de sortir fóra de casa i això, amb l'edat, ja no és tan fàcil. Sí que he treballat molt i he fet quantitat d'exposicions, però en arribar la meua jubilació, he decidit deixar-ho i fer altres coses més compatibles amb la vida familiar.

Per finalitzar, podria explicar-nos com és en aquests moments el seu dia a dia?

Penso que més o menys com els dies de qualsevol nonagenari.- Cada dia lleigeixo la premsa, dono petites passejades pel jardí de casa meua, segueixo alguna sèrie de la TV, gaudeixo amb els meus néts...

Ja hem finalitzat l'entrevista, però abans d'acomiar-nos voldria manifestar-li (penso que en nom de la majoria dels cervellonencs i cervellonenques) el nostre sincer agraïment per la seva dedicació als malalts de Cervelló durant els trenta-cinc anys que ha exercit com a metge titular del nostre poble.

Dr. Sancho, gràcies per la seva atenció i fins la propera trobada.

Rostisseria Laura

**Pollastres a l'ast
Menjar preparat
Servei de càtering
Postres**

Tel.: 93 684 01 73

**Major, 26-28
08758 Cervelló**

LLOCS DE SANTA MARIA DE CERVELLÓ A BARCELONA

Josep Fernandez "Pepin"

Barcelona té diversos llocs representatius de la història de la Santa: el carrer Montcada, la basílica de la Mare de Déu de la Mercè i el carrer de la Seca.

EL CARRER DE MONTCADA

El carrer més famós del barri de la Ribera, el de Montcada, va néixer al segle XII com a enllaç de les viles noves de Sant Pere i del Mar a la Barcelona medieval que creixia. Els primers establiments en el nou carrer sembla van ser els corresponents al "poble menut", és a dir, menestrals, petits obrers i, fins i tot, gent vinguda d'altres contrades peninsulars.

Palau dels Cervelló

Les residències d'aquests veïns eren cases d'escassa entitat arquitectònica i no han perdurat en el temps. La transformació en un lloc residencial per als personatges importants de la ciutat és de finals del segle XIII i principis del XIV. Aquests edificis dels segles XV al XVIII patiren moltes transformacions tant l'interior com l'exterior i més tard el carrer va entrar en una decadència i abandonament dels seus vells palaus.

Per l'operació de salvament i recuperació definitiva del carrer va caldre esperar fins al 1947, any que una normativa de l'Ajuntament va establir una sèrie de limitacions per preservar el tresor arquitectònic. El carrer va ser declarat monument historicoartístic i amb el temps els seus palaus han anat transformant-se en museus i galeries d'art.

El Museu Picasso (als núm.15-23) des de 1963 ocupa el Palau Berenguer d'Aguilar (al núm.15) amb ampliacions posteriors al del baró de Castellet (al núm.17), la casa de família de Santa Madrona (al núm.19), la casa de la gelosia (al núm.21) i la casa de la torre triforada (on es conserva millor el caràcter inicial de les façanes barcelonines del segle XIV (al núm.23). El palau de Llió (al núm.12) va ser seu del Museu Tèxtil i d'Indumentària. El palau Dalmaes (al núm.20) fins fa poc seu de l'Òmnium Cultural, ara és

un espai barroc per escoltar música clàssica, espectacles d'òpera i flamenc.

El palau del núm.25 va ser construït en el segle XV i adaptat durant el XVI pels Cervelló, una de les grans famílies de la noblesa catalana. En un temps la part principal del palau dels Cervelló estigué a l'altre costat del carrer (dins del palau Dalmaes es conserven, en el pati, alguns arcs tapiats). A la planta noble, la capella gòtica és una obra del segle XV, atribuïda al taller dels Claperós i construïda a la cambra on la tradició diu que va néixer Santa Maria de Cervelló.

Durant el segle XVII, els finestrals de la planta noble, del palau dels Cervelló, van ser convertits en balcons. Els residents d'aquest senyorial casal durant aquell segle foren els comerciants genovesos Giudice, contra els quals hi hagué, l'any 1625, una revolta al barri de la Ribera, que acabà amb l'incendi de la casa. El 1974 la galeria d'art Maeght, fundació privada francesa d'art modern i contemporani, tria establir-se al palau Cervelló-Giudice. En l'actualitat, la galeria d'art està tancada i el palau pràcticament en desús amb només dos o tres inquilins als pisos superiors, tot esperant una rehabilitació total de l'edifici.

BASÍLICA DE LA MARE DE DÉU DE LA MERCÉ

Segons la tradició, la Mare de Déu aparegué en somnis a Sant Pere Nolasc, Sant Ramon de Penyafort i al rei Jaume I, els exhortà a construir un orde monàstic dedicat a la redempció dels nombrosos captius cristians que queien en mans dels pirates nord-africans. Així s'inicia l'orde de la Mercè.

Altar i sarcòfag de Santa Maria de Cervelló

La primera església de l'orde s'aixeca, en el mateix lloc que l'actual, l'any 1267. Després de reformes varies, l'any 1775 fou aixecada per l'arquitecte Josep Mas, la nova església que ha arribat fins als nostres dies. Durant el segle

XVII construïren el convent mercenari (entre l'església i la Muralla del Mar, avui passeig de Colom) que fou unit a l'església per un elegant pont que passa per sobre el carrer de la Mercè. Des del 1846, el convent (expulsada la comunitat l'any 1835) fou utilitzat com a Capitania General, reformada en diverses ocasions, fins a l'actualitat. El 1869, el Papa va acceptar que la Mercè fos declarada patrona de la ciutat, desplaçant a Santa Eulàlia (fins al moment amb aquest atribut) que va quedar com a copatrona de Barcelona.

La Basílica es tracta d'un dels principals temples de la ciutat on es conserva com a relíquia el sepulcre i el cos incorrupte de Santa Maria de Cervelló, una de les poques santes nascudes a Barcelona, al palau dels Cervelló del carrer de Montcada núm.20

Maria de Cervelló va néixer el dia 1 de desembre de 1230, filla dels barons de Cervelló, en Guillem i na Maria. Als divuit anys, després d'una infantesa i adolescència dedicada completament a la pietat i a l'exercici de la caritat amb els malalts de l'Hospital de Santa Eulàlia, feu vot de castedat, havent refusat les nombroses demandes matrimonials.

Orfe de pare, i obtingut el permís de la seva mare, renuncià a favor dels pobres captius la seva immensa fortuna i visqué pobrament. L'any 1265 amb l'aprovació de l'Orde Mercedària, fundà la branca femenina mercedària i fou model de les religioses del convent al costat de l'església de la Mercè.

Morí a Barcelona als setanta anys, el 19 de setembre de 1290 i fou canonitzada en 1692 pel Papa Innocenci XII.

En Joan Amades, en el seu llibre *Històries i Llegendes de Barcelona*, escriu una llegenda. Explica que Maria de Cervelló va anar a Roma; en tornar, va ensopegar-se amb una tempesta que va posar la nau en greu perill. Maria va demanar ajut a la Mare de Déu de la Mercè. Al moment es va veure damunt de les ones una claror, tanta, que tot i ésser negra nit s'hi veia com si fos de dia. Era una imatge de la Mare de Déu que nedava damunt de les ones. La maror va parar al moment i la nau, sempre guiada per la imatge, va emprendre camí ràpidament com si l'hagués empès una força misteriosa. En un moment es va trobar a Barcelona a pesar d'estar a diversos dies de navegació. En desembarcar, la gent de la nau va anar a donar gràcies a la Mare de Déu de la Mercè. La van trobar amb el vestit tot xop i que feia olor del salobre de la mar.

Davant aquest prodigi, la noble dama de Cervelló va fer-se religiosa i com ho volia precisament ésser de l'ordre de la Mercè i no eren admeses monges, ja que només hi havia frares, va fer un viatge exprés a Roma per tal de demanar al Papa la dispensa necessària per poder fundar un convent de monges mercedàries i el sant Pare la hi va concedir.

Santa Maria de Cervelló o dels Socors, segons la veu popular, quan la invocaven sempre acudia en ajut de mariners o pescadors que estaven en perill, per això és la patrona dels navegants i en la seva imatge està present un vaixell.

CARRER DE LA SECA

Al barri del Born existeix un carrer petit, curt i estret que té l'entrada pel carrer de la Cirera i surt al de les Mosques, considerat el més estret de la ciutat.

I donant al carrer, el darrere de la vella fàbrica de moneda coneguda amb el nom de Seca, terme d'arrel àrab "Sekka" que vol dir "casa de la moneda". D'aquí el nom del carrer. Durant segles l'encunyació de la moneda es va fer a la Seca. Quan els antics territoris de la Confederació catalano-aragonesa van ser derrotats pels exèrcits borbònics durant la Guerra de Successió, un gran escut borbònic es va

instal·lar al portal de la façana principal que dona al carrer Flassaders, i l'edifici va ser reconstruït. Avui encara l'escut és visible.

Monedes d'or, d'argent i de coure es fonaren fins al seu tancament l'any 1879. Actualment encara hi ha qui se sorprèn en passar pel carrer de la Seca i veu una alta xemeneia del segle XIX sobresortint de la teulada (de les poques que encara queden fetes amb teules) d'aquesta antiga indústria.

Fornícula amb una imatge de Santa Maria de Cervelló

Al final del carrer Cirera, a la cruïlla amb el carrer de la Seca, es troba una fornícula dedicada a Santa Maria de Cervelló, que recorda la part posterior del palau dels Cervelló.

Bibliografia:

Històries i llegendes de Barcelona de Joan Amades
Barcelona Pam a Pam d'Alexandre Cirici

**JOAQUIM
PASCUAL
ARMENGOL**

Avda. Joaquim Mensa, 80
08758 CERVELLÓ
Tel. 630 536 707
quimpasqual@yahoo.com

CREUER PEL RIU MEKONG

Antoni Monforte

El passat 16 d'octubre vaig fer un creuer pel riu Mekong. Feia temps que tenia la intenció de visitar els temples d'Angkor, però no trobava l'agència que fes el viatge que a mi m'interessava. Enguany al catàleg de l'agència amb què normalment viatjo oferien tres dies en aquests temples, però s'hi havia d'accedir navegant pel riu Mekong des del Vietnam. Després de pensar-m'ho bastants dies, al final em vaig decidir i el 16 d'octubre a les dues del migdia em trobava a l'aeroport del Prat juntament amb dues persones més. Volàvem amb Emirates i l'avió sortia a les quatre de la tarda, podíem facturar l'equipatge directament a destinació, però que no sobrepassés els 30 kg.

Vaixell que fa la travesia pel riu Mekong. Foto, Antoni Monforte

La sorpresa fou quan el representant de l'agència ens va dir que anàvem sols i que jo era el representant de tots tres. Em va donar els bitllets d'anada; havíem d'agafar dos avions i fer nit en un hotel de Dubai; a la tornada tres avions, els documents per presentar als hotels i al vaixell del creuer. Tot això acompanyat d'un sobre amb 700 dòlars per pagar els visats d'entrada al Vietnam i Cambodja, les taxes del vaixell i la propina a la tripulació.

-Mare de Déu, senyor! Si jo tan sols sé quatre paraules d'anglès -vaig respondre. El responsable de l'agència va dir que no havíem de tenir cap problema, a la sortida de l'aeroport de Dubai trobaríem una persona que parlaria espanyol i ens acompanyaria a l'hotel.

Bé, animats, però acollonits, almenys jo, vàrem pujar a l'avió. Els avions de la companyia dels Emirates són fantàstics, volen de Barcelona a Dubai quatre cops per setmana. Són enormes i l'interior és molt espaiós. Al seient trobes un coixí, una manteta, uns auriculars, un catàleg amb totes les pel·lícules que es poden veure durant el vol, algunes també doblades a l'espanyol, vídeojocs, en àudio es pot trobar música de tota mena, des del renaixement i barroc fins a música contemporània, òperes, concerts, jazz, country, gospel, rock, etc. També una llista per poder triar el menú que vols per menjar. El més sorprenent és que a la pantalla que hi ha darrere del seient, és a dir, just davant teu, pots programar unes càmeres que hi ha al davant de l'avió, a sota i al darrere. D'aquesta manera pots veure com l'aparell avança per la pista del Prat amb la càmera del davant i quan s'enlaira connectes amb la càmera de sota i hi tens tot Barcelona als teus peus, que veus a través de la pantalla.

Sobrevolar el Caire sense cap núvol i veure les piràmides des de la pantalla del seient va ser una experiència increïble. El vol fins a Dubai va durar vuit hores, havíem de passar la nit en un hotel, ja que l'avió d'enllaç fins a Shaigou no sortia fins l'endemà a quarts de deu del matí.

L'aeroport de Dubai és de quatre plantes enormes amb ascensors i escales mecàniques anant amunt i avall sense parar, un veritable laberint. Vàrem donar un parell de voltes i sempre tornàvem al mateix lloc; ens començàvem a posar nerviosos perquè ens esperaven a l'exterior, però no sabíem com sortir-hi. Vàrem baixar tres plantes per les escales mecàniques i al fons hi havia un tren. Un home que venia en direcció contrària ens va donar a entendre que havíem de pujar al tren. Pujar al tren? Nosaltres volíem sortir a l'exterior, però havíem de passar primer el control de passaports, després de dubtar-ho uns minuts vàrem pujar al tren. A dintre ningú, és clar, ja feia més d'una hora que havíem aterrat i a l'aeroport hi quedaven quatre gats. Es varen tancar les portes automàticament i mentre ens miràvem sorpresos i desconfiats, el tren es va posar en marxa. Cap a on?

El tren va avançar cap a l'esquerra i va recórrer una distància aproximada de dues estacions de metro de Barcelona. Es va aturar i s'obriren les portes, vàrem sortir del vagó i després de caminar endavant uns cinquanta metres, girant a la dreta, al fons hi havia gent. Havíem de caminar uns dos-cents metres, però a mesura que ens hi acostàvem, vàiem els rètols de control de passaports i vàrem respirar. Imagineu-vos les dimensions d'aquest aeroport que per passar el control de passaports s'hagi d'agafar un tren. El control va ser ràpid i sortíem al vestíbul sense problemes. Allà ens esperaria la persona que ens havia de dur a l'hotel.

Parada de fruites. Foto, Antoni Monforte

Vuit o deu persones, una al costat de l'altra, aguantaven uns cartellets amb les mans amb el nom de la persona que esperaven, però cap duia el meu nom ni el de les dues persones que viatjaven amb mi. Vàrem passar davant dels cartells un parell de vegades més llegint els noms amb molta atenció, però res, el nostre nom no hi figurava. I ara què? Com aniríem a l'hotel? El de l'agència ens va assegurar que ens esperarien, però allí ningú aguantava el cartellet amb el nostre nom.

Continuarà

MICHEL DE MONTAIGNE

Assaigs

Pere Larrosa

El Cercle de Lectors acaba de treure al mercat una nova edició d'un dels llibres més importants i transcendents de la història de la literatura universal: els *Assaigs* del pensador francès Michel de Montaigne. El valor afegit d'aquesta edició és que per primera vegada a Espanya es publica en format bilingüe, és a dir, en francès i en castellà. La traducció i les notes són de Javier Yagüe Bosch (Madrid, 1963). El traductor és doctor en Filologia Hispànica i traductor titular en institucions de la Unió Europea i de les Nacions Unides. Des de 1993 resideix a l'estranger, primer a Luxemburg, després a Nova York i actualment a Brussel·les. A més de diversos articles de crítica literària, ha escrit alguns llibres de poemes.

Chateau de Montaigne. Foto, Pere Larrosa

Michel de Montaigne va néixer al castell de Montaigne, que no és molt lluny de Bordeus, capital de la regió francesa Aquitània. Fou en aquesta ciutat on inicià els seus estudis al col·legi de Guyenne i després va cursar Dret a Tolosa i París. Fou conseller de la *Cour d'aides*, una mena de tribunal de l'*Ancien Régime* francès que tractava contenciosos de finances extraordinàries de natura fiscal, de la ciutat de Périgueux (Perigord) i posteriorment del Parlament de Bordeus. Allí va conèixer el poeta i humanista Étienne de la Boétie, amb qui el lligarà una pregona amistat fins a la mort d'aquest, l'any 1563. Dos anys després, Montaigne es casa amb Françoise de La Chassaïne. La mort del seu pare l'any 1568 li permet rebre en herència el títol de senyor de Montaigne i el seu patrimoni. L'any 1571 dimiteix del càrrec de conseller i es retira a la torre del seu castell, convertida en biblioteca, des d'on s'encarregarà de fer publicar els escrits de La Boétie i iniciarà la redacció dels seus *Essais*. L'any 1581, mentre es trobava de viatge a Roma, fou escollit alcalde de Bordeus. A aquesta tasca hi dedicà quatre anys i ho feu de forma honesta i coratjosa. L'any 1588, en un viatge a París, coneix a Maria de Gour-

nay, gran admiradora seva, la qual s'encarregarà de l'edició pòstuma dels seus assaigs. Michel de Montaigne va morir al seu castell el 1592.

Els *Essais* ocuparen la vida de Montaigne durant quasi vint anys. Javier Yagüe ha estat deu anys fent-ne la traducció i les notes. Com ell mateix diu en una recent entrevista publicada al suplement cultural de l'*ABC*, la seva finalitat és que "Montaigne sedueixi al lector, que aquest senti créixer el seu interès a mesura que avança el capítol, gaudeixi llegint i tingui ganes de continuar". La seva pretensió és que la figura

Michel de Montaigne. Foto, Pere Larrosa

del traductor sigui només un intermediari entre l'escriptor i el lector. Yagüe considera que llegir Montaigne avui no és només apropar-se a una obra "divertida, incisiva, amena, commovedora, pregona, rebel, sorprenent", sinó també endinsar-se en una personalitat d'absoluta vigència, que ens parla de problemes tangibles de la nostra condició humana i ho fa amb una "actitud mental oberta, franca i elàstica que pot servir en tot moment i lloc". La lectura d'aquests *Essais* no us deixarà indiferents, ans el contrari, us proporcionarà multitud de claus per comprendre la vida i els homes. Imprescindible.

 MAPFRE FAMILIAR, S.A.	
PERE BALLBER ALEGRE	Nº de Registre DGS i FP C005846213768Y
SERVEI D'ASSEGURANCES - PLANS DE PENSIONS GESTIÓ IMMOBILIARIA - HIPOTEQUES	
Major, 58 08758 Cervelló Barcelona	Tel. 93.684.13.63 / 609.30.97.63. Fax 93.635.91.70. pballbe@mapfre.com

CONFERÈNCIA D'ANTONI DALMAU

El propassat 24 d'octubre i tancant la participació de Segle Nou amb els actes celebrats a Cervelló en commemoració del Tricentenari de la desfeta de Catalunya, l'historiador i polític Sr. Antoni Dalmau va visitar-nos per donar una magnífica conferència enfocada a fer una anàlisi sobre l'actual situació sociopolítica de Catalunya. Un nodrit nombre de persones varen omplir la Sala Polivalent de l'Ateneu, i amb un clima despreocupat i cordial l'orador va fer, com a preludi, un ràpid repàs de la nostra història en el decurs d'aquests tres-cents anys d'opressió, per entrar tot seguit a aprofundir extensament en els problemes que patim actualment els catalans, exposant el seu punt de vista sobre la necessitat d'una Catalunya lliure i sobirana. La participació del públic assistent va fer del col·loqui final un vespre enriquidor.

J.P.

Foto, Jaume Pons

GEMMA NOGUEROLES A L'ATENEU

Jaume Pons

Per una nota recordatòria de l'exposició que la nostra convilatana Gemma Nogueroles, ha presentat a l'Ateneu la primera setmana de desembre, era el més fàcil. Intentar endinsar-se en l'obra de Nogueroles, ja són figures d'un altre paner. *Líquids insòlits*, pintures, resultats plàstics que transporten l'espectador a la visió paral·lela d'una realitat concreta, tan sols insinuada per unes imatges quotidianes que, per elles mateixes, poden esdevenir simples i trivials, però que passades pel garbell emocional d'una artista com la Gemma Nogueroles esdevenen obres d'art.

Foto, Jaume Pons

Moments meditats, intensos i efimers alhora, on l'artista juga amb la llum, i amb la disposició del medi líquid com a matèria pictòrica, dibuixa volums i provoca difuminats i veladures que l'atzar acaba de modelar fins a arribar al moment màgic en què la dansa de la llum i la matèria es concreten, s'estabilitzen, i la perícia d'una investigadora impenitent acostumada a cercar les possibilitats dels materials amb què treballa, fotografia el moment precís i irrepitible que s'esdevindrà, després de manipular-lo i imprimir-lo en un suport transparent retroil·luminat, una obra d'un resultat impactant on es posa de manifest una àmplia riquesa de matisos i subtileses difícils de percebre amb una altra tècnica.

L'observació de l'obra exposada transporta a l'espectador a un món oníric d'ambient misteriós i a la vegada afable.

Nota aclaratòria

En l'article titulat "**El poder dels registes**" publicat en aquesta secció en el darrer número de *Sauló*, una errada de correcció va fer canviar "**regista**" per "**registre**". Sóc conscient que aquesta paraula no és reconeguda en els diccionaris catalans però vaig decidir emprar-la perquè és el terme que la majoria d'aficionats a l'òpera fan servir quan es refereixen als directors d'escena. Una mena de neologisme popular. Res a veure amb "registre" que vol dir tota una altra cosa. Us demano disculpes.

la germandat
GERMANDAT DE SANT SEBASTIÀ

Sempre al costat de les famílies

Santa Anna, 1 l'Ateneu - despatx A
08758 Cervelló
tel. 639 918 890 - 639 941 153
www.cervellogermandat.org

Mario Cavaradossi

Per als que vulgueu gaudir de bona música, us he confeccionat una petita agenda dels esdeveniments més significatius del pròxim trimestre. Animeu-vos. La música en viu és una les manifestacions artístiques més belles. Malauradament no us puc oferir els concerts d'altres poblacions catalanes, ja que en el moment de la publicació del butlletí encara no dispo de programes del trimestre vinent, però us recomano que connecteu amb els webs que més avall us indico per tal d'estar al corrent dels actes que s'hi fan. No perdeu de vista que ciutats com Manresa, Sabadell, Terrassa, Sant Cugat i Vic, entre d'altres, ofereixen concerts i espectacles de gran categoria i a preus molt assequibles.

Barcelona

L'Auditori

30 i 31 de gener, 1 de febrer: concert de l'OBC* amb Hilary Hahn (violí) i Kazushi Ono (director). Obres de Casablancas, Brahms i Rakhmáninov. Una bona oportunitat per veure el nou director titular de l'orquestra. Preus: 10-56 euros.

4 de febrer: Sol Gabetta (violoncel) i Bertrand Chamayou (piano). Obres de Beethoven i Chopin. Dos extraordinaris solistes i un programa apassionant. Preus: 18-28 euros.

9 de febrer: Yuja Wang (piano). Obres a determinar. La pianista xinesa torna a Barcelona. Darrere la seva imatge sofisticada i atrevida hi ha una artista de primera. Preus: 10-48 euros.

13, 14 i 15 de març: concert de l'OBC amb el cor Madrigal i el cor Lieder Càmera. Pablo González (direcció). Obra: 2a simfonia de Mahler *Resurrecció*. Una simfonia impressionant i corprenedora. Preus: 10-56 euros.

23 de març: Orquestra Nacional de França. Daniele Gatti (director). Obres de Debussy, Ravel i Txaikovski. Una gran orquestra i un dels millors directors del panorama musical actual en un programa molt atractiu.

27 de març: Collegium Vocale Gent. Philippe Herreweghe (director). Obra: *Passió segons Sant Joan* de J.S. Bach. Un dels conjunts més veterans i experts en música antiga. Una oportunitat per gaudir del Bach més autèntic. Preus: 10-48 euros.

Palau de la Música

16 i 17 de gener. Orquestra Simón Bolívar. Gustavo Dudamel (director). Obres de Beethoven, Wagner, Orbón i Mahler. La sensacional orquestra veneçolana formada per joves retorna a Barcelona amb el seu director titular, el gran Gustavo Dudamel. Dos concerts que garanteixen passió i entusiasme, a més d'una gran qualitat artística. Preus: 32-160 euros.

22 de gener: Orquestra Nacional Clàssica d'Andorra. Daniel Ligorio (piano) i Gerard Claret (concertino director). Obres de Mozart i Beethoven. Retorn al Palau del pianista

més cervellonenc, soci d'honor de Segle Nou, amb una de les obres més conegudes i difícils del repertori pianístic, el concert per a piano núm. 1 de Beethoven. Preu: 13 euros.

22 de març: Orchesta Giovanile Luigi Cherubini. Riccardo Muti (director). Obres de Rossini, Schubert i Txaikovski. El genial director italià al capdavant d'una orquestra jove i amb un programa preciós. No us el podeu perdre. Preus: 30-200 euros.

Liceu

Desembre-gener: Maria Stuardo, òpera de Gaetano Donizetti. Una de les obres mestres del compositor de Bergamo, amb un repartiment on hi destaquen les mezzosopranos Joyce DiDonato i Silvia Tro.

Febrer: *Norma*, òpera de Vincenzo Bellini. L'òpera més coneguda de Bellini protagonitzada per la gran soprano Sondra Radvanovski i el sensacional tenor Gregory Kunde.

Març: *Siegfried*, òpera de Richard Wagner. Tercera jornada de la Tetralogia wagneriana. Destinada especialment als amants de la música del compositor alemany. Un repartiment compacte que fa preveure un espectacle rodó.

Altres músiques:

El festival del Mil·leni ofereix diversos concerts amb artistes de tots els gèneres, com per exemple: Adamo, Niña Pastori, Dulce Pontes, Omara Portuondo, James Taylor, Pablo Milanés i Raphael. Música de qualitat, per a tots els gustos.

Webs d'interès:

Manresa: www.kursaal.cat

Sabadell: www.osvalles.com

Terrassa: www.fundacioet.cat

Sant Cugat: www.tasantcugat.cat

Vic: www.latlantidavic.cat

Trini's
Moda y
peluquería

C/ Vidriers, 11 Cervelló
(Junto a la Policía Local)
TEL: 93 660 33 36

Farmàcia **Simon Bisbal**

Major, 48
tel.: 93 660 05 40
CERVELLÓ

Llic. J.A. Simon Bisbal

envasados
toga

Ctra. Molins de Rei a Rubí Pol. Ind. El Canyet, nave 7
08754 El Papiol - Tel. 775 90 66 Fax. 775 90 54
nieves.torres@envasadostoga.com

Fleca El Llonguet

Major, 64 08758 CERVELLÓ Tel. 93 516 78 48 flecaellonguet@yahoo.es

*-Ens fem el nostre pa i pastisseria
-Elaborem i cultivem un ferment propi pel pa
-Pa fresc i de qualitat
-Baguette a l'estil francès*

*-Coques dolces i salades
-Panets per festes infantils, etc...
-Couem durant el dia
-No utilitzem aditius artificials*

OBRIM DIUMENGES I FESTIUS

Existe un lugar...

MASIA
Can Esteve

Riera,2 - 08758 Cervelló

Tel. 93 660 27 06

www.masiacanesteve.com